

"תחשוב על זה, סמיון אומר, "המעיים שלנו הם באורך איזה עשר מטר, נכון?" רפי לא עונה לו. הספר פתוח לפניו על השולחן. הוא רוכן מעל הספר והמנורה הקטנה, צהובה וחלשה, רוכנת מעליו. רפי מזכיר לעצמו כבר שבועות שהוא צריך להחליף אותה. לסמיון לא אכפת שרפי לא עונה לו. הוא ממשיך לדבר: "אז תחשוב על זה שחצי מכל העשר מטרים האלה, לא נעים להגיד אבל, הם מלאים בחרא, וככה אתה מסתובב כל היום, כן? עם הסרחון הזה בתוך הגוף שלך." הוא מדליק סיגריה ונשען לאחור על הספה החומה שבחדר המעונות של הקמפוס. "זה חתיכת קטע", הוא אומר במבטע הרוסי שלו.

"סמיון, תפסיק לבלבל לי את המוח, רפי סוף סוף אומר, "אני מנסה ללמוד." אבל לסמיון לא אכפת. הוא ממשיך.

"אתמול ישבתי באמבטיה שלי איזה שעה, כן?" הוא אומר, "והסתכלתי על האצבעות של הרגליים שלי, ואז, אז חשבתי לעצמי על כמה שזה מדהים, איך שהראש שלי בקצה אחד, והבהונות שלי בקצה השני, ואני אפילו לא צריך לעשות כלום, אפילו לא לחשוב על זה, כן? ואני יכול להזיז את האצבעות של הרגליים שלי, בלי לגעת בהן אפילו."

רפי נושך את העיפרון הנשוך שלו, ומסמן משהו בספר, תוך התעלמות מוחלטת מסמיון.

"אני לא צריך לתכנן או להתכוון, והרגליים שלי הולכות בדיוק לאן שאני רוצה. ואני יכול לחשוב באותו הזמן על סבתה שלי, ולקרוא עיתון, ולרוץ, ולכתוב, ואני יכול לעשות עשר אלף דברים באותו הזמן, והכל יוזז בגוף שלי בדיוק לאן שהוא אמור לזוז, בלי אפילו לחשוב על זה. משהו, הא?" הוא מתלהב במבטא רוסי. אז הוא אומר איזה משהו ברוסית, משהו שנשמע לא פחות מתלהב.

"אז גם חשבתי על מים", הוא אומר אחרי כמה רגעים של שקט.

"סמיון, אתה קרצייה", רפי רוטן מתוך הספרים שלו.

"חשבתי על זה שמים חמים הם תמיד מים חמים, כן?" סמיון אומר כמו שואל אבל לא ממש מצפה מרפי לענות לו.

"לפעמים זה הכי כיף שבעולם להיות בתוכם, ולפעמים זה בלתי נסבל, אבל הם אף פעם לא השתנו. הם תמיד נשארו אותם המים החמים. אתה מבין מה אני אומר?" סמיון מכלה את הסיגריה שלו.

"אני מבין שאתה נודניק, סמיון", רפי אומר לו.

אז הם שניהם יושבים ולא אומרים כלום; סמיון שקוע בשרעפים בעולם שלו, ורפי בלימודים.

לאחר רגע סמיון קם מהספה ומכריז: "טוב, אני צריך ללכת."

"או, הגיע הזמן", רפי ממלמל. "לאן אתה הולך?" הוא שואל בלי להרים את הראש מהספר.

"אני צריך לתפוס אותו."

"לתפוס את מי?"

"את האושר, " סמיון מסביר.

"על מה אתה מדבר?" רפי מוחק משהו מהדף שלו.

"כבר הרבה זמן אנחנו משחקים תופסת, אבל הוא כזה חמקמק, שאני צריך לרדוף אחריו בלי

הפסקה. בסוף אבל אני אתפוס אותו."

רפי מרים את הראש שלו סוף סוף ומביט בסמיון שמביט בו חזרה בחצי חיוך.

"הוא אוהב לשחק, נראה לי, " סמיון אומר כתשובה על השאלה שהמבט של רפי שואל.

אבל רפי לא ממש מבין על מה סמיון מדבר, בכל מקרה. "טוב, בהצלחה, " הוא אומר לסמיון, ושוקע

חזרה אל הלימודים.

סמיון יוצא וסוגר אחריו את הדלת.

וכך נוסעות להן הדקות; דף ועוד דף, שורה ועוד שורה, עוד סעיף, עוד פסקה, דף ועוד דף.

העיניים צורבות, אבל רפי בכלל לא שם לב איך חולף הזמן, הוא על כוס קפה חמישית והלילה כבר

זוחל אל תוך החלון שלו כמו נחש אפל.

עמוד, עוד עמוד, טיק טוק, טיק טוק השעון שעל הקיר שר אל תוך השקט, והשקט, הוא מופרע

לפרקים על ידי קול צחוק מבחוץ, מישהו שדופק על אחת מדלתות המעונות שלאורך המסדרון,

טלפון מצלצל. ושוב שב השקט על כנו, והלילה תופח בחוץ, מתעבה כמו ענן שחור, דף ועוד דף,

שעה ועוד שעה, נסוג היום, נכנע, החשכה צובאת על העולם הישן.

רפי משפשף את העיניים שלו, סוחט פניו. הוא נשען לאחור ומפקק. הצוואר שלו מכווץ, הגב תיכף

יישר, אבל יש לכתוב עוד כמה פרגרפים, מאמר שצריך לקרוא. דף ועוד דף ועו-

העיניים של רפי נעצמות.

שקט. אוטו מתניע בחוץ. הליל פורש עצמו על כתפיו של רפי כשמיכה עבה, שחורה, ליל מנוחה,

שיהיו חלומות נעימים. דלת נפתחת בחוץ. מישהו מוריד את המים בשרותים בקומה שמעל. שקט.

חלון נסגר. שקט.

בום!

הדלת נפתחת בטריקה. רפי מרים את הראש שלו בבהלה ופוקח את עיניו. סמיון עומד בפתח הדלת,

וישנה ההבחנה שזה לא אותו הסמיון הקורן חיוכים, שקוע ההגיגים שעזב את חדר המעונות קודם

לכך באותו היום. חיוור כמו גלם של נמלה, שטוף זיעה, מתנשם בכבדות כאילו אין מספיק אויר

סביבו, ועיניו רחבות- סמיון נראה לגמרי אבוד.

"אלוהים, כמעט הבאת לי התקפת לב!" רפי מצליח לפלוט. הלב מתרוצץ בתוך החזה, והוא ער לגמרי, כאילו לא הרגע הוער משינה עמוקה. סמיון נראה כמו מומיה מהלכת, חורבת אדם. "מה קרה לך בן אדם?" הוא שואל.

סמיון בוהה ברפי, מתנשף. "הוא נעלם", הוא אומר.
"מי נעלם?"

"אוי ואבוי... סמיון ממלמל ביאוש.

"טוב, סגור את הדלת לפני שכולם פה יצאו עלינו עם גרזנים, ושב כבר." סמיון סוגר את הדלת ומתמוטט אל תוך הספה החומה, מנענע בראשו.
"תראה איך אתה נראה", רפי אומר לו, "רוצה מים?"

סמיון ממשיך לנענע את הראש שלו.

"טוב מה קורה איתך? מי נעלם?"

"כל היום אנחנו כמו חתול ועכבר. משחקים תופסת", סמיון מסביר.
"מי?"

"הייתי כל-כך קרוב לתפוס אותו", סמיון ממלמל במבטע הרוסי שלו.
"לתפוס את מי?" רפי מנסה להבין.

"כמעט תפסתי אותו. ואז הוא נעלם."

"על מה לעזעזל אתה מדבר?" רפי כבר מאבד את הסבלנות.

"האושר."

"מה?"

"האושר נעלם."

"מה זאת אומרת?"

"ראיתי אותו איך שהוא מתנדף, ולא הספקתי להגיע אליו. לרגע אחד הוא כמעט בין האצבעות שלי

ופתאום יש ביננו כזה מרחק, שבחיים לא הייתי יכול להספיק להגיע אליו לפני שהוא נעלם."

"מי נעלם?" רפי מותח את הרגליים שלו קדימה, מעסה לעצמו את הצוואר הכואב שלו.

"האושר, אמרתי לך." סמיון מביט ברפי, והמבט שלו מיואש, חרד, אחד שאבדה לו התקווה.

"אז הוא יחזור", רפי אומר בפשטות.

"הוא לא, ראיתי איך איזו משאית הובלה אחת אספה אותו על הפגוש שלה."

"מה הוא עשה על פגוש של משאית הובלה?"

סמיון מושך בכתפיים שלו. "לא יודע. אולי נמאס לו לשחק, אולי נמאס לו מהתופסת."

"אז הוא בטח יחזור. זה לא בכבוד של אף אחד להסתלק ככה באמצע תופסת. ובטח לא על פגוש של איזו משאית הובלה." רפי אומר, מפהק. "חוץ מזה שככה הוא יוצא פחדן. אני בטוח שזה לא בכבוד של אף אחד לצאת גם פחדן וגם מניאק."

"כמעט, כמעט הוא היה לי בין הידיים. האצבעות שלי כבר נגעו בו," סמיון אומר.

רפי קם מהכסא שלו ומכבה את מנורת השולחן העמומה. "אני הולך לישון," הוא מודיע. הוא טופח על הכתף של סמיון שיושב כפוף על הספה. "אולי הוא יחזור בבוקר," רפי אומר, "לך לישון, אתה נראה כמו איזה גופה. בטח שהוא ברח ממך עם איך שאתה נראה."

רפי מחייך חיוך עייף ופורש אל המיטה שלו. תוך שתי דקות הוא כבר מנסר את האויר בנחירות. "הוא לא ברח. הוא נעלם," סמיון ממלמל. הוא פורש את עצמו על הספה, עם הידיים תומכות תחת הראש ובוהה אל האויר, אל החלון הפתוח, אל הלילה שכבר נובל אל תוך הבוקר כמו שהדקות חולפות.

"כל כך קרוב..." סמיון נאנח, וכבר שוקע אל תוך שינה חסרת חלומות.

הוא מתעורר דקות ספורות לפני הזריחה, כשפסים זוהרים צובעים את השמיים בכתום, כשהשחרורים בחוץ מצפצפים בלהט על העצים.

הרגשה מוזרה מעירה אותו, תחושה משונה זוחלת לו לאורך כף היד- כמו אלפי נמלים. הוא מביט על היד שלו. הוא בטח נרדם עליה, הוא חושב. אבל זו תחושה אחרת, זו לא אותה התחושה המוכרת, המעיקה כשנרדמת היד. זה משהו שונה, משונה, כמו דקירות אור קטנטנות.

הוא מרגיש את זה נוזל לו לאורך הזרוע, ויש את ההכרה שזה מגיע מהזרת שלו, כפי הנראה. הוא בוחן את כף היד ואז את הזרת, מסתכל קרוב, ממצמץ את השינה מעיניו, קרוב יותר הוא מביט, מצמצם עיניים. והנה שם, תחת הציפורן של הזרת- פיסה זעירה קורנת אליו חזק כל-כך. כל-כך בבוהק. סמיון לא זו ורק מביט. קטנה יותר מנקודה של סוף משפט, חוד של עפרון ותו לא; זו פיסה של אושר.

הוא הצליח לתפוס אותו, הצליח לתפוס את האושר.

האור עכשיו הנו יריעות של זהב בחלון. השמש עולה, עוד זריחה מסתיימת, מעניין כמה זריחות נפרשו מעל העולם מאז תחילתו, עוד יום חדש מתחיל.

סמיון צוחק. הוא לא נעלם, גם לא ברח. הוא פשוט המשיך הלאה, האושר.

כי הוא הצליח לתפוס אותו, פיסה ממנו, זעור קטן.

סמיון מכניס את הזרת שלו לפה ובולע לתוכו את האושר.

הכל הסתיים, נגמר המשחק. הוא נשכב לאחור על הספה ומביט אל החלון, ומחייך. הוא תפס אותו, הוא תפס את האושר. התופסת הסתיימה.